

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe der Societeyt lesv

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

§. 6. Haer Ghebeden voor de Paters der Societeyt die te Maestricht
gevangen ende ghedoodt zijn.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

Want hy en sal ons niet weygheren, wat wy met dit betrouwen van hem versoeken, als het streckt tot vermeerderinghe van sijn eere ende glorie, ende tot vervoorderinghe van onse saligheyt.

S. 6. Haer Gebeden voor de Paters der Societeyt die te Maestricht gevanghen ende gedoodt zijn.

ALs P. Joannes Baptista Boddens Rector van 't Collegie der Societeyt Jesu binnen Maestricht, met twee andere vande selve Societeyt, inde gevangnisse gesmeten wierden, als wetenschap hebbende van eenigh verraet, 't ghene sy behoort hadden t'ontdecken: wiert *Agnes* soo 't schijnt, van Godt self vermaent ende verweckt om voor dese gevanghenen te bidden.

Dese Paters wierden gevanghen den 18. Meert 1638. op den middagh: ende *Agnes* was den selven avondt, vroegher dan sy pleegh, te weten, voor acht uren te ruste ghegaen: ter oorsaecke vande ontfsteltheyt ende swackheyt die haer over-gebleven was van haer vorige groote inghekeertheyt tot Godt. Nauwelijcks en was sy in slaep gevallen, of wiert opgheweckt met eenen stoot op haer sijde. Niet verstaende wat desen stoot bedieden wilde, liet den selven ongeacht voor by gaen, ende voeghde sich om noch voorder te slaepen. Weynigh tijt daer nae, voelde sy eenen harden slagh op haer hoofd, die haer wederom ontweckte: maer ghemerckt dat sy oock alsdan niet op stont, midts dat sy wiste dat het noch geen tijt was van haer nacht-gebedt te beginnen ('t welck gemeynelijck ten elf of twelf uren begoft) wiert sy noch voorder met dry harde stooten aengestout om den slaep te laeten, ende te bid-

R 2

den:

den: van welke stooten den derden soo hard was, dat sy niet voorder aen soo dappere vermaeninghen derfde wederstaen, maer voorgenomen heeft sich tot een buyten-tydigh gebedt te begheven, tot het welck sy soo bescheedelijck verweckt wiert. Sy hoorde dat de klokke alleenlijck thien uren sloegh: maer even-wel stont op, om haer nacht-gebedt te beginnen: ende vast ghefelt hebbende dit vroegher te doen dan sy placht, wiert te samen *seer getrocken, om voor de gevangenen van Maastricht te bidden, maer besonderlijck voor de Societeyt, ende voor den noot vande H. Kercke.* Dese woorden geven te kennen dat haer de gevanghenisse van dese Paters aldan ten minsten onvolmaecktelijck van Godt veropenbaert wiert: want sy door menschelijcke kennisse soo spoedelijck niet en schijnt achterhaelt te hebben, een gheval dat te Maastricht den selven dagh op den middagh geschiet was, ende inde opwekkinge tot dit ontijdigh gebedt dese geschiedenisse niet en schijnt geweten te hebben.

De stoffe der Meditatie, die sy tot haer nacht-gebedt aldan voor-ghenomen hadde, waeren dese woorden des Salighmaeckers. *Mijnen Godt, mijnen Godt, waerom hebt ghy my verlaeten?* Dese stoffe paste uyterlijck wel op de tegenwoordige omstandigheyt: want ghelijck Christus aen't Kruys hanghende inijnen uytersten noot met dese bedruckte woordenijnen Hemelschen Vader toesprack; soo gebruyckte sy de selve woorden, tot den selven Vader, in den teghenwoordighen noot van dese gevanghenen: ende offerde haer eyghen lichaem om te lijden ende voor de misdaden te voldoen, die d'oorfaecke waeren van soodaenigh geval.

Dit was't gebedt van *Agnes* voor de Paters, die te
Mae-

Maeſtricht gevanghen waeren, op den dagh van haer gevangheniſſe. In 't welck ſy ſonder aerbeyt tot nae middernacht met Godt vereenight ghebleven is. Laet ons hier by voeghen hoe ſy noch voorder voor de ſelve Paters gebeden gheeft, ende wat uyt-komſte haer gebedt gehadt heeft.

Als ſy daer nae verſtaen hadde hoe vreedelijck deſe dienaers Godts op de pijnbanck gheleyt waeren, om tot belijdeniſſe ghepraemt te worden, van 't ghene daer ſy onſchuldigh in waeren: Voelde ſy hier over grooten weedom, ende medelijden. Offerde ſich aen Godt op een nieuw, om in haer lichaem de pijnen te verdraeghen, die de Paters gheleden hadden, ende noch ſouden lijden, wenchende door haer eyghen pijnen, de pijnen van haeren naeſten te verlichten.

Met deſe ghedachten ende begeerten die haer dagh ende nacht pijnighden, quam ſy den 9. van April in een Kercke, voor een Lieve Vrouwe Belt: Met weemoedighe ooghen dat Beldt aenſiende, ende als mer ghewelt van de H. Maghet verſoeckende, dat deſe haere dienaers door d'almachtighe handt van haeren Sone daedelijck mochten verloſt worden. Ende hoorde van de H. Maghet, alſdan deſe woorden: *Aenſiet mijnen Sone, die uyt haerder liefde lijdt: En ſullen dan ſijn dienaers oock niet wat lijden voor de rechtveerdigheyt?* Sy floegh haer ooghen alſdan op een Beldt van den lijdenden ende gewonden Saligh-maeker: Die haer met droeve ooghen ſcheen t'aenſchouwen, ende te ſeggen: *Sal ick alleen lijden? En ſullen mijn litmaeten niet wat bitterheyt mogen proeven, om aldus my meer te behaegen?*

Door deſe woorden van den Saligh-maeker, ende van ſijn H. Moeder, viel *Agnes* in groote beſchaemtheyt,

heyt, ende hiel op van bidden voor de verlossinghe van dese Paters: Maer verfocht van Godt, dat hy hun sterckte ende lijdszaamheyt wilde toestieren, als hy hun dese pijnen toeschickte, om ghelijcker te wesen aen den lijdenden Saligh-maeker.

Naer eenen kercker van vier maenden, ende naer grouwelijcke pijnbancken, tusschen de welcke dese ghevanghenen stantvastelijck haer onnooselheyt verklaerden, zijn sy ten lesten veroordeelt gheweest om onthoof te worden. Hoe dat *Agnes* de tijdinghe ontfanghen heeft, dat sy onthaelt waeren. Sal ick met haer eyghen woorden beschrijven. *Hoorende dat die Paters onthalt waeren, voelde my terstont ingetrocken, om voor haere zielen te bidden. Ingekeert zijnde bevont my in Godt soo verblijdt, als of ick dese zielen klaerlijck in Godt aenschouwt hadde, in een groote ende ongemeyne vreught. Voelde my daer van soo ontfeken, dat ick voor dese zielen niet konde bidden, soo ick in't eerste hadde voor-genomen te doen: Maer konde alleenlijck Godt met alle sijn Heyligen loven, over sijn goetheyt ten opsicht van dese zielen, die ick in soo groote glorie verheven sagh, de welcke my als wesentlijck voor-gestelt wiert. Dese vreught overliep my in sulcker voegen, dat ick dese dingen aen een ieder wel soude geseyt hebben, gelijk ick't al seyde aen sommige. Ick moest my van dese Hemelsche Bruyluft-feeft met geweld inhouden, ende en konde my niet wel met den geest om leegh houden. Ick gevoelde my daer mede in Godt getrocken, om als sonder midden gelijckelijck met alle Heyligen Godts, Godt te loven, over dese gratie, die by aen sijn dienaers, naer soo luttel strijts gedaen hadde: De welcke soo groote glorie genoten, die een wighlijck sal dueren. Och geluckige zielen, die hier toe geroepen worden, om voor Godt uyt liefde te lijden, gelijk dese den*

tijdt

tijdt der ghewangenisse, seer dickwils ende seer volmaecktelijck uyt snyvere liefde sich aen Godt overghegheven hebben? Welcke overgewinge misschien in andere gelegenheydt soo volmaecktelijck niet en soude gheschiet zijn. Dit wiert my klaerlijck in desen inkeer voor-gestelt, ende hier by noch vele andere dingen, die ick niet bevoorden en kan.

§. 7. *Soete Bedenckingen ende openbaeringen op Palmsondagh.*

OP Palmsondagh was *Agnes* teghenwoordigh inde wijdinghe der palm-tacken, inde Kercke der Societeit: ende als den Priester, naer ghewoonte de gewijde Palmen aen de Religieusen uytreyckte; voelde sy groote geneghenthey om oock een deeltjen vande se taxkens uyt de handen des Priesters t'ontfanghen. Want ten tijde vande voorschreven wijdinghe hadde sy haere Bedenckinge, hoe dat op den Sondagh voor de doot des Salighmaeckers, binnen Jerusalem, door 't stroeyen van Palm, ende olyf-tacken, den peys beteeckent wiert tusschen Godt ende de sondaerep: hoe dat Christus vriendelijck dit peys-teecken vande Joden ontfanghen hadde, ende hoe dit teghenwoordigh uyt-reycken der Palm-tacken, desen peys oock beteeckende. Uyt dese bedenckinge sproot de voorseyde geneghenthey, ende den wensch, om deelachtigh te wesen, van dit uytwendigh teecken van geestelijcken peys. Welcken drift versterckt wiert door dien dat sy inwendighlijck sagh, dat dese taxkens, die aen de Religieusen uytgereyckt wierden, bloeyende waeren van witte bloemen, ende vruchten voort brochten, die 't herte vanden Hemelschen Vader schenen grootelijcks te vermaecken. Sy sagh noch voorder dat jeder een, die